

Matic Lukšič

Igralec

.. ki na morju prebira Dylana Doga

Nahajate se na zabavi in nekdo od povabljenih se je odločil, da bo predvajal hit *Moje sonce* slovenske najstniške skupine *Bepop*, mega-uspešne na začetku novega tisočletja. Lahko zavijate z očmi, lahko sramežljivo mrmrate besedilo – če ste rojeni po letu 1990 – zavoljo otroško-najstniške nostalgije, lahko pa se pridružite človeku, ki poplesava naokoli in poje na ves glas – na vsaki zabavi je praviloma vsaj en tak. Če ste na isti zabavi kot igralec Matic Lukšič (letnik 1992), je zelo verjetno, da je to prav on. Eden njegovih številnih talentov je namreč, da zna na pamet skoraj vsa besedila slovenskih pop uspešnic. »Nekje do trinajstega leta sem preposlušal vso slovensko estrado, od Čukov do Bepopa,« smeje razlaga. »Na neki točki sem ugotovil, da imajo vsi komadi precej podobno formulo: 'se' se rima na 'te' in tako dalje. (smeh)« Njegovi glasbeni poskusi pa niso ostali le pri učenju uspešnic – že v srednji šoli (kjer je bil sicer zelo aktiven v ŠILI, šolski improligi) je ustanovil bend, ki obstaja še danes, in kar nekaj njegovih prijateljev je potihem pričakovalo, da se bo glasbi posvetil profesionalno. Ali pa lutkam ali ilustraciji – tudi tja seže njegov umetniški zanos. »V osnovni šoli sem govoril, da bom Svetlana Makarovič, ker je bila zame nekdo, ki zajema vsa področja umetnosti, sem pa hotel biti tudi lutkar. V devetem razredu sem se vpisal na oblikovno, ker sem se želel ukvarjati z ilustracijo, a že takrat sem potihem računal tudi na to, da bom po končani srednji šoli izobraževanje nadaljeval na AGRFT. Toda takrat je bilo vse skupaj še nekako v oblakih. Zanimalo me je veliko stvari.« Fast-forward štiri leta naprej, ko Matic izpolnjuje vpisni list za fakulteto. Na prvem mestu je dejansko pristala igra, kaj pa rezerve? »Pojma nisem imel, kaj naj izberem za back-up plan. (smeh) Nekaj sem razmišljal o muzikologiji, a bi moral znati igrati klavir, jaz pa še kitaro komaj znam, štiri akorde, to je pa to. (smeh) Poleg tega sem vedel, da bom bend nekako ohranjal še naprej, tudi če bom sprejet na igro. Za ALUO pa sem se v resnici premalo pripravljal in nisem imel spet tako velike želje po ilustraciji. In če bi jo vpisal, bi mi bilo pozneje gotovo žal, da nisem šel na igro, tako kot se zdaj kdaj vprašam, kako bi bilo, če bi študiral ilustracijo.«

Ilustracijo, lutke, glasbo in igro je združil v magistrskem projektu, pri katerem mu je pomagala dramaturginja Eva Jagodic. »Šlo je za

dramsko-lutkovno 'object theatre' predstavo, snovanje pa me je zelo potegnilo, tako da bi z veseljem še kaj delal v tej smeri.« K sreči mu **Mestno gledališče ljubljansko**, kjer je zaposlen, dopušča zunanje projekte, čeprav ima tudi brez tega čisto dovolj dela. »Igralec dela 2–3 projekte na leto, sam sem imel v preteklih letih tri. Štiri je maksimum, ker to pomeni, da greš praktično iz projekta v projekt. Delo pri enem projektu, nazadnje sem se recimo pripravljal na predstavo *Izkoristi in zavrzi me*, še pred tem na muzikal *Addamsovi*, namreč traja približno tri

mesece.« Priprave na *Izkoristi in zavrzi me*, kjer igra vase zagledanega in egoističnega Žana, so ga precej izčrpale, a se bo moral vanj spet poglobljati jeseni, ko pride predstava, ki je premiero doživela junija, na redni spored gledališča. »Ta tik je res moje popolno nasprotje. Ponavadi lahko vsaj malo pobrskaš po sebi in nekaj sebe pušiš na odru, tukaj pa sem moral močno delati na tem, da to, kar sem vzel iz sebe, ni bilo več podobno meni, ampak prilagojeno Žanu. Naporen pa je bil tudi muzikal *Orlando*, a bolj v psihofizičnem smislu.« Imel je namreč glavno vlogo – in tudi zaradi tega si je, dodaja, veliko dodatnega pritiska ustvaril kar sam.

Izkoristi in zavrzi me je portret pripadnikov mlade generacije, med katerimi vladajo popolnoma odtujeni odnosi. »Igramo ljudi na robu, pa ne v socialnem smislu, temveč v smislu tega, kam jih je potegnil čas, v katerega je rojena ta naša generacija.« Kot eno izmed njenih specifik vidi parolo, da »lahko postaneš vse, kar si želiš.« »Tudi sam sem odraščal s to mentaliteto. Starši so me pri vseh mojih zanimanjih podpirali, kar sem zelo cenil. A težava je v tem, da ti nihče ne pove, kako lahko to postaneš, še manj pa, ali se boš s tem lahko preživil. Vsi smo odraščali z neko plastično predstavo o tem, kaj bi želeli početi. In potem te seveda malo sesuje, ko si soočen z resničnim svetom. Sam sem imel srečo, da sem jo dobro odnesel in dejansko počnem, kar imam rad, se pa sprašujem, kako je na drugi strani. Vem, da bi, če ne bi imel možnosti delati nečesa, kar me veseli, to gotovo vplivalo name.«

Veseli ga tudi branje knjig – od biografij do stripov, grafičnih romanov in bestsellerjev –, za kar med letom nima toliko časa, kot bi si želel, zato pa na svoj račun pride poleti. »Za en teden dopusta obvezno spakiram deset knjig. Saj vem, da ne bom prebral vseh, ampak – kaj pa ti veš, kaj ti bo 'sedlo' brati na morju. Neko poletje, na primer, sem lahko bral samo Dylana Doga. (smeh)«

Piše: Lara Paukovič

Podoba: Uroš Abram

